

Groep I

20 juli 1958,

Goeden morgen, vrienden.

Ik moet bij deze redevoering gebruik maken van een tussenschakel. Eventuele onvolkomenheden en aarzelingen gelieve U dus te vergeven. Het punt, waar het ons deze morgen om gaat, wijkt waarschijnlijk iets af van hetgeen U gebruikelijkerwijze op bijeenkomsten als deze te horen krijgt. Ik wil n.l. even wijzen op

DE INVLOEDEN, DIE OP HET OGENBLIK DEZE AARDE BENADEREN EN AL HETGEEN DAARMEDE IN VERBAND STAAT

Alle mensen en alle geesten zijn gelijkelijk deel van het Goddelijk Wezen. Het bewustzijn echter kan zeer verschillen en ook het proces van bewustwording is aan zeer verschillende voorwaarden onderhevig. De tijden, waarin een mens op aarde leeft, kunnen een grote invloed hebben op de wijze, waarop hij zichzelf geestelijk ontwikkelt en zijn bewustwording volbrengt. Wij hebben in de laatste jaren nogal betrekkelijk veel werk gedaan om een bewustwording tot stand te brengen in ook aardverwante geestelijke sferen. Dit is ons ten dele gelukt, maar dit neemt niet weg, dat daardoor ook juist een grote tegenstand is ontstaan bij degenen, die dat, wat wij licht noemen, niet kunnen accepteren.

Het gevolg is geweest, dat een abnormaal grote hoeveelheid geesten - ook van menselijke origine - tezamen met wat demonen of duivelen wordt genoemd, op het ogenblik wederom deze wereld benaderd heeft. Pogingen om afscherming te veroorzaken waren onvoldoende in het verleden. En de groepering, waartoe ik behoor, heeft dan ook het besluit moeten nemen om de mensheid zelve haar weg te laten zoeken. Dus niet meer een voortdurende rem te vormen op gevaren voor oorlog, voor epidemieën, ongelukken, e.d. - Dit is gebeurd, omdat klaarblijkelijk de mens, wanneer hij te weinig in contact komt met de grote gevaren en tegenstellingen, hij geneigd is deze zelve te produceren.

Wij voelen ons volledig één met U. Deel van de kosmos, deel geweest zijnde van de mensheid, is ons streven zeker in de eerste plaats op Uw bewustwording en Uw geluk gericht. Het feit, dat echter thans deze demonische krachten onmiddellijk met U in beroering zullen komen, maakt de komende periode van ongeveer 3 á 3,5 jaar tot een voor mensen zeer wisselvallige en waarschijnlijk ook wel gevaarlijke. Het lijkt mij, dat hier zekere gevolgen onvermijdelijk zijn. Ofschoon ik natuurlijk niet in staat ben om met volledige zekerheid te zeggen, wat deze komende periode voor U zal betekenen, wil ik de meest waarschijnlijke gevolgen even opsommen.

In de eerste plaats: Toenemende spanningen in de wereld zullen met geweldpleging gepaard gaan.

In de tweede plaats; Ziekteverschijnselen en waarschijnlijk ook nieuwere kwalen of mutaties van oude kwalen, zullen in de komende jaren verschillende keren rond de wereld trekken.

Er moet gevreesd worden, dat ofschoon de spanningen van dit jaar o.i. geen onmiddellijke grote oorlog ten gevolge - zullen hebben, de oorlogsdreiging in het komende jaar nog verschillende keren zeer intens zal zijn. Een economische oorlog, die daarmee gepaard gaat, kan op de wereldmarkten zijn invloed doen gelden en dus indirect ook op Uw eigen levensniveau.

Het gevaarlijkste van alles misschien wel is de invloed, die geestelijk wordt uitgeoefend. Indien we al deze stoffelijke waarden terzijde stellen, waar zij ten slotte te overwinnen zijn door de goedwillendheid van de mens, mogen we toch zeker niet terzijde stellen de invloed, die direct op de mens persoonlijk kan worden uitgeoefend. Een sterke toename van bigotterie wordt dan ook verwacht. Een steeds strikter spreken over zedelijke normen zal gepaard gaan met een innerlijk verderf in zeer vele der grote bevolkingsconglomeraten.

Kerken zullen alle methoden gaan toepassen om hun eigen macht te vergroten en daarbij heel vaak hun eigen zending, hun geloofszending verloochenen.

Esoterische scholen zullen heel vaak aan splijting onderhevig zijn als gevolg van kwade invloeden. Twijfel aan alle dingen, die waarde geven aan het leven, zal in versterkte mate overal kunnen rijzen. U zult begrijpen dat deze gevolgen voor U niet altijd aangenaam zijn en ook zeker voor U een grote reeks van noodzakelijke bestrevingen met zich brengen.

Om deze op te sommen; Elke mens moet zich realiseren, dat hij verbonden is met God. Laat het stoffelijk gebeuren gaan, zoals het wil. De stoffelijke waarderingen van het ogenblik hebben geen enkele zin, tenzij hierin geestelijk door een streven ten goede, inhoud kan worden gelegd. Maak U niet druk over wat men met grote woorden op aarde moraal, noodzaak tot reveil, e.d. zal noemen. Het is niet zo belangrijk, wat er stoffelijk gebeurt zolang de mens in zichzelf ten goede streeft. Tracht het streven ten goede eerder te bevorderen, dan de strikte handhaving van al hetgeen, wat op aarde als wet noodzakelijk wordt geacht.

Leer op de juiste wijze bidden. Op de juiste wijze bidden is voor de mens, die verder komt en meer ingewijd geraakt: een ogenblik in zijn voorstellingsleven zich verzinken in God. Wanneer ge dan deze maatregelen hebt genomen, dan zult ge U moeten onthechten t.o.v. vele stoffelijke banden. Veel van hetgeen op het ogenblik stabiel lijkt, is in feite uitermate wankel. Instellingen, die schijnbaar voor eeuwen gegrondvest zijn, vallen in korte tijd uit elkaar. Nieuwe groeperingen worden gevormd - op elk terrein - religieus, esoterisch zowel als staatkundig en politiek. Al deze dingen zijn van geen enkel belang, tenzij gij zelve daarin Uw streven ten goede kunt volgen.

Om U te bevrijden van demonische invloeden, moet het volgende onthouden worden; Niets is belangrijk buiten eigen levensaanvaarding. Zij, die alles aanvaarden wat het leven geeft - hierbij voor zich voortdurend een zekere blijmoedigheid behoudende en tegenover de wereld een dienstwilligheid blijven tonen - zijn onaantastbaar voor alle demonie, die op het ogenblik over de wereld trekt. Degenen echter, die hun eigen meningen aan anderen willen opleggen, zullen daaraan ten onder kunnen gaan. Wat betreft de noodzakelijkheden, die in steeds sterkere mate zullen optreden op, stoffelijk terrein, behoeft niemand zich zorgen te maken. Voor het stoffelijk noodzakelijke zal te allen tijde gezorgd worden.

De mens, die in zijn leven eerlijk en oprecht is, zal - ondanks soms een schijnbare teruggang of stilstand in zijn zaken, zijn mogelijkheden tot verdienste, de erkenning van zijn arbeid, e.d. - zeker binnen korte tijd ontdekken, dat hij al het belangrijke voor het leven onmiddellijk zal verkrijgen. Wees niet bang, wanneer kapitaal wordt ingeteerd. Geld zal waarschijnlijk in de komende vijf jaar het merendeel van zijn huidige waarde verliezen. Het is niet belangrijk U daarover zorgen te maken. Leef zo goed en zo prettig gij kunt.

Indien gij het streven van onze groepering zoudt willen helpen - die ik nog niet genoemd heb, maar die zoals bekend de Witte Broederschap is - dan zou ik U willen verzoeken om het volgende bovenal te doen;

1e. Volg Uw eigen geestelijke ontwikkeling.

2e. Wees zo vrij als gij kunt, maar verloochenen nooit Uw eigen bewustzijn van goed. Handel nooit volgens eigen denken of weten ten kwade.

Indien gij nadenkt over de wereld, probeer elke ergernis en defaitisme te bannen. Door dit te doen zult gij het demonische krachten onmogelijk maken invloed op U uit te oefenen en gelijktijdig zult gij dan mede voor ons een grotere contactmogelijkheid vormen. Dan een laatste punt;

Ik hoef U niet te vertellen, wat er op het ogenblik op de wereld gaande is. Dat weet U zelf. Denk niet te kwaad over degenen, die thans strijd veroorzaken. De meesten hunner strijden ook voor het goede, zoals zij het zien en kennen. Hoed U vooral voor elke haat, voor elke verwerping. Bepaal slechts voor Uzelve aanvaarding of verwerping in geestelijk opzicht. Doe dit nooit in stoffelijk opzicht.

Omtrent hetgeen ik hier naar voren heb gebracht, zal commentaar worden gegeven door een der sprekers van Uw eigen Orde. Ik ben dankbaar, dat ge dit hebt willen aanhoren. Het ligt niet in de bedoeling, dat gij de woorden, thans gezegd, verspreidt, wel echter, dat ge de

gedachtegang en vooral ook de levenshouding tracht te verspreiden zover dit mogelijk is. Dit geschiedt het best door eigen voorbeeld en door hulp te verlenen aan anderen. Ik dank U.

o-o-o-o-o

Goeden morgen, vrienden.

Ja, dat is dan weer eens zo'n boodschap, zoals er al meer zijn doorgekomen. Een commentaar daarop te geven is zeker niet altijd gemakkelijk. Vanuit ons standpunt en dat is het standpunt van de Orde dan, moeten we natuurlijk hier de verdraagzaamheid de boventoon laten voeren. En zoals U gemerkt heeft, is ook indirect de nadruk op de verdraagzaamheid gelegd door hetgeen de spreker heeft gezegd. Verdraagzaamheid is noodzaak willen wij kunnen komen tot een samenwerking. Die samenwerking op aarde van al degenen, die ten goede streven, is belangrijker geworden dan ooit tevoren. Want de wereld - we hebben dat al meermalen gezegd - begint op het ogenblik te komen in een periode, waarin de beslissing moet gaan vallen.

Nu moet U eens luisteren. Het is natuurlijk zo, dat we allemaal graag het goede doen en dat we het allemaal graag goed en prettig hebben. Daar is helemaal geen bezwaar tegen, dat is heel normaal. We moeten echter niet vergeten, dat we alleen door onze eigen manier van leven en denken dit goede voor onszelf tot werkelijkheid kunnen maken.

Er mag voor ons geen verschil bestaan tussen de één en de ander. Integendeel, we moeten leren alles gelijkelijk te verdragen en in alles wat we buiten ons zien voor onszelf a.h.w. het leven in te blazen van onze eigen goede gedachten, ons bewustzijn omtrent de noodzaak van naastenliefde en wat er bij hoort. Een oude wijsgeer heeft dat eens heel aardig gezegd. Hij zeide n.l.; "Niet de leer, maar de gevoelens, die de mens in de leer legt, zal bepalend zijn voor de betekenis van de leer." Nu ging dat over een vroege vorm van Boeddhisme, maar het is vandaag aan de dag nog net zo toepasselijk voor alle andere leringen.

Datgene, wat die wereld rond ons is, alles, wat ze ons toont, is eigenlijk maar een lichaam. Wij moeten daarin de adem brengen, het leven van onze eigen intentie, onze eigen bestreving. Dat we daarbij soms voor rare conflicten zullen komen te staan, is ongetwijfeld waar. Want daar, waar alleen de uiterlijke kracht aanwezig was, daar, waar alleen maar uiterlijk het bestreven was, daar gaan brokken komen. Dat houdt niet meer vol; dat kan het niet meer dragen.

We zullen juist bij heel veel mensen, die we tot nog toe hebben gezien als krachtfiguren, ontdekken, hoe zwak zij eigenlijk zijn, Zwak, omdat achter dat uiterlijke streven een leegte ligt. Een leegte van onvoldoende vertrouwen en geloof, van onvoldoende levenshoud. Het is wel eens pijnlijk de figuren, die je bewonderd hebt, nu ineens te zien terugvallen tot het peil van gewone mensen of zelfs lager. Maar laten we ons daar alsjeblieft niet aan storen.

Wij zijn het, die de zaak leven in moeten blazen. Ons denken en ons geloof zijn het, die belangrijk zijn en verder niets. In de hele kosmos is natuurlijk een gebeuren, zoals dat thans weer eens is besproken en aangekondigd, van heel weinig belang. Er zijn zoveel sterren; er zijn zoveel bewoonde planeten, dat één planeet in duisternis of in licht voor de kosmos niet veel meer uitmaakt, dan een vliegje, dat een ogenblik een schaduw werpt in het voorbijgaan op een lamp. Maar voor Uzelve en ook voor ons is dit wel een belangrijke zaak. We kunnen er niet op rekenen, dat de kosmos zo zonder meer zal ingrijpen. De kosmos heeft daartoe geen reden. Omdat we te onbelangrijk zijn, omdat het verschijnsel, gezien in de aeonen van tijd, die de uren van het zijn, van het heelal vormen, nietwaar, zo vluchtig is.

Per slot van rekening, als een lamp een seconde uitslaat en hij gaat weer aan, gaat U dan een nieuwe lamp kopen? Of neemt U aan, dat er wel een kleine storing is geweest. Dat is zo voorbij. Zo gaat het ons ook. Wanneer wij zouden willen vragen om die grote cosmische krachten zonder meer, dan is het antwoord; "Ach, die verschijnselen zijn zo onbelangrijk." En als we dan vragen; "Wat moeten we dan doen?" Dan is het antwoord natuurlijk; "Ja, jullie zelf zijn belangrijk." Dat geldt voor ons allemaal. Maar die belangrijkheid zullen we toch wel een zekere ondergrond, een zekere basis moeten geven.

Maar maak U overigens geen zorg, ondanks al deze praatjes komt U niets te kort vanmorgen. U krijgt ook nog andere, meer esoterische beschouwingen. Kijk eens, de kern van het leven is eigenlijk een levensaanvaarding. Het is heel moeilijk om het zo in de praktijk te brengen; om

het misschien zelfs helemaal duidelijk te maken. Maar toch; levensaanvaarding. Het gaat er niet om, in welke vorm we bestaan of hoe we bestaan, maar dat we zonder verzet deze vorm aanvaarden en binnen deze vorm streven, zo goed als we kunnen. Hoe intenser wij tot dit streven komen, hoe verder we a.h.w. onze bewustwording en al wat ermee samenhangt doorvoeren, hoe verder we komen; hoe meer we werkelijk zijn, iets betekenen. - -

De uiterlijkheden zijn onbelangrijk. Dat heeft U zo even al gehoord. Maar die onbelangrijkheid kunnen we alleen maar nadruk geven, wanneer we van uit onszelven proberen iets op te bouwen. En dat kunnen we doen in die eenheid juist met het zijnde, met God, in deze harmonie, die ligt achter alle werkelijkheid. Alle reëel bestaande waarden worden uit een harmonie tussen God en Zijn schepping geboren. Mijn commentaar op hetgeen de vorige spreker heeft gezegd, zou ik dan ook waarschijnlijk het best hierin kunnen vervatten. Het is misschien prettig, dat U weer eens gewaarschuwd bent en dat U weet, dat de dingen gaan komen. Laat U er niet teveel door beroeren. Beschouw het alleen als een aanwijzing, opdat U de verschijnselen in Uw omgeving zult kunnen erkennen. In de Bijbel staat een droom beschreven van een beeld met een hoofd van goud, een zilveren kuras, een bronzen lichaam en voeten van klei. Dat doet ons zo'n heel klein beetje denken aan het grootheidsbegrip op deze wereld.

Een mens of een staat of de mensheid is alleen maar zo sterk als de grondslag, waarop ze berust. Wanneer onze verdraagzaamheid, ons geestelijk streven alleen maar berust op het denken zonder meer, op gedachten zonder meer, dan heeft het weinig invloed. We zullen er een tijdlang mee staan en iedereen zal zeggen; "Nou, deze mens, die kan het geestelijk toch wel aardig redden," Maar als we geen goede grondslag hebben, geen goede basis, dan komen we er niet. Dan zakken we in elkaar. Dan vallen we om net als dat beeld in die droom.

De basis, die wij noodzakelijkerwijze moeten verwerven voor onszelven, indien we vast in het leven willen staan is - zo vreemd het ook moge heten - een intens geloof in God en in onszelven, God leeft in ons. Wanneer we die waarheid boven alles kunnen stellen, altijd weer voor onszelf kunnen herhalen, totdat er niets anders meer werkelijk is dan deze God, dan hebben wij eigenlijk de basis gevonden, waarop je alles kunt bouwen.

De hele schepping is opgebouwd op God, op Gods gedachte. Ook ons wezen dus. Op het ogenblik dat wij die goddelijke kracht, die goddelijke gedachte terzijde stellen, dat we oppervlakkig worden in ons denken en streven, mogen we nog zo ver komen, nog zo mooi en zo groot lijken in ons bereiken, dan heeft dit werkelijk geen zin.

In een van de oude boeken staat geschreven; "Hij, die streeft naar de uiterlijkheid, is zijn eigen ondergang. Hij echter, die streeft naar het innerlijk bereiken, zal zijn eigen bekroning in de hand werken." Met die bekroning wordt hier dan - in de oude vorm - een toekenning van adel of vorstelijke rang bedoeld.

Wanneer uit ons geloof de werkelijke kracht voortkomt, de intensiteit van leven en streven, dan hebben we zonder meer en zonder enige moeite verder al hetgeen bereikt, wat noodzakelijk is. Wie geestelijk gezond is, heeft ook wel een gezond lichaam. Wie geestelijk het leven aanvaardt en in die aanvaarding blijft streven, die bereikt elke welvaart, die voor hem noodzakelijk is. Wie in geloof en werken volledig zich durft over te geven aan een goddelijke leiding, zal te allen tijde de wegen vinden, die juist voor hem goed en belangrijk zijn te gaan.

We moeten - juist in een wereld, die aan zulke invloeden onderhevig is als de huidige - voor onszelven een werkelijke basis zoeken. Die basis mag niet gelegen zijn in oppervlakkigheid, in vele mooie woorden of lessen. Die moet gevonden worden - ten koste van alles zou ik haast willen zeggen - in een innerlijk geloof, dat niets verkeerd kan gaan, dat geen ondergang kan plaatsvinden; dat geen ellende mogelijk is op de wereld, tenzij door de onvolledigheid van de mens.

Eigenlijk kan ik mijn hele commentaar wel in een paar korte zinnen samenvatten; Met slechts het aanvaarden van Gods wil, maar het aanvaarden van God als een integrerend bestanddeel van je eigen wezen en het erkennen van de werkingen van die God in al, wat je zelf tot stand brengt, is de weg, die vrij maakt van elke demonie. Het geeft je het licht en het vuur, dat zelfs in de meest duistere tijden en voor jezelf en voor mensen een veilig baken kan vormen; het geeft je de kracht, geestelijk en stoffelijk, het vermogen, geestelijk en stoffelijk, om datgene te bereiken wat noodzakelijk is volgens de goddelijke wil en het erkennen ervan, zoals het in je leeft. En wanneer U nu deze conclusie wilt verbinden met het voorgaande, dan zult U

misschien ook inzien, dat het niet alleen een pessimistisch nieuws is. Het is eerder, alsof de keurmeester zegt; "Het goud gaat in de smeltkroes. Wie de proef bestaat, krijgt het keur. Die is waardig bevonden en zal behoren tot het edele en het schone door alle tijden heen."

Zo en nu heeft U dan het eerste gedeelte gehad en nu gaan we gewoon verder met de sprekers zelf, die eigenlijk voor deze morgen waren voorzien. Ik wens U allemaal natuurlijk, ook nog een prettige dag.

o-o-o-o-o

Goeden morgen, vrienden.

Wanneer wij de inhoud van het leven bezien volgens de oude leer, dan ontdekken wij, dat één van de meest voorkomende beelden het bekende vuur en de schaduwen inhoudt. U kent het misschien wel; In een grot zit men met het aangezicht naar de muur. Datgene, wat men ziet bewegen, is in feite slechts een beeld van schaduwen, die zich bewegen tussen het vuur of het licht en Uw eigen rug. Ik geloof, dat dit beeld aardig is om ons duidelijk te maken in hoeverre de verschijnselen van het leven voor ons belangrijk zijn.

Wij kunnen nooit werkelijke inhouden zien. Het is ons onmogelijk de intensiteit van gebeuren vast te stellen; het is ons zelfs onmogelijk de werkelijke betekenis en grootte van hetgeen wij aanschouwen vast te stellen. Want datgene wat dicht bij God staat, lijkt ons misschien groter en machtiger maar gelijktijdig vager. Datgene echter wat dicht bij ons staat, is ons scherp getekend.

Van uit dit beeld wordt onze eigen positie in deze wereld zo treffend gekenschetst. Wij zijn de onwetenden, die aan uiterlijke lijnen een vage visie kunnen ontleen omtrent een werkelijkheid. En deze werkelijkheid is ver, ver van ons verwijderd. Wij hebben niet de mogelijkheid om zonder meer voor onszelf in te zien in hoeverre het leven nu betekenis heeft. Het is altijd weer hetzelfde schimmenspel, waarin wijzelf meespelen, niet eens beseffende welke inhoud en betekenis ons leven heeft. Zoekende naar de grote waarheid, naar de werkelijke inhoud van het bestaan, komen wij daarom al heel snel tot voorstellingen, die verwrongen en vertekend zijn. In de oude tijd, de tijd, dat Atlantis nog werkelijk het rijk was van het witte beleven, het witte licht en de witte magie, werd dit oude beeld - zij het in gewijzigde vorm - al gebruikt. Er werden lessen aan vastgeknoopt, die ik U op deze morgen - helaas wat beknopter dan ik mij had voorgesteld - zou willen voorleggen.

De betekenis van het leven kan alleen ervaren worden in het gevoel, nooit in de feiten. Alle feiten zijn de vermomming van een werkelijkheid, die aan ons wezen voorbij gaat. Om voor onszelf door middel van het gevoel tot een ervaren te komen, dat het handelen in de wereld mogelijk maakt, moeten wij beseffen dat de kracht, die achter alle dingen schuilt ook werkzaam is in het totaal van alle bestaan. Er is geen enkele grens, waar wij kunnen zeggen; Hier houdt God op te zijn. De beelden, die daar gebruikt worden, zal ik U niet volledig geven in dit geval, maar men zegt daar o.m.; "Het is even goed het vuur Gods, dat leeft in de vulkanen, dat de velden verteert en de wouden maakt tot een vlammenzee als Hij leeft in het water der zee. God weerkaatst Zich in het oog van de mens, in de luchten, in de schim van gloeiend licht, die zon heet." Men bedoelde daarmee te zeggen, dat niets ook werkelijk zonder goddelijke inhoud en waarde is; dat ons erkennen nooit mag worden gebaseerd op de uiterlijke vormen en verschijnselen, maar dat de ware magiër, en dus ook de ware leerling van God en van de lichtende Kracht, voor zich altijd zal trachten om een inhoud te vinden in elk wezen, in gevoelsmatig ervaren, in God.

Naarmate het gevoel intenser ontwikkeld wordt, ons aanvoelen a.h.w. de leidende kracht wordt bij elke beoordeling, zullen wij een zuiverder visie kunnen krijgen van het Al. Een zuiverder visie van het Al maakt het ons mogelijk om juist te handelen. Want zij, die alleen maar handelen volgens de oppervlakkige verschijnselen, zullen immers nooit in staat zijn - ik citeer nog steeds - zullen immers nooit in staat zijn om te beantwoorden aan de eisen, die de werkelijkheid stelt.

De magiër werd daarom o.m. de raad gegeven om zich steeds meditatief beschouwend te stellen t.o.v. de wereld. Men zegt hem, dat de eenzaamheid goed is, maar dat hij verplicht is uit de eenzaamheid te keren tot de mensheid om God te erkennen in de uitingen, die liggen in de bekrompenheid van menselijk zijn. Zo heeft hij een totaal systeem opgebouwd. De Atlantiër

- die ons a.h.w. confronteert met een levenshoud, "Waar is het ogenblik," zo vraagt hij zich af, "waarin ik waarheid ken?" En zijn antwoord is; "Waarheid ken ik, indien ik gevoel, niet indien ik aanschouw." 'Hij vraagt zich af; "Hoe kan ik God leren kennen? Hoe kan ik de lichtende geesten van onze voorvaderen wederom zien voor mijzelf?" Het antwoord is; "Indien ik hun eenheid met de kosmos gevoel." Hij vraagt zich af; "Wat zijn de sterren, die soms een enkele maal, wanneer de lucht betrokken is, zich tonen aan de mensen?" Dan zegt hij; "De kinderen spreken over de ogen van vele wezens, die rond de wereld zitten en wachten. "Maar wij, die meer weten, wij zien in dit licht een weerkaatsing van God. En in deze weerkaatsing erkennen wij hun wezen, hun werkelijkheid en hun oorzaak."

Het is duidelijk, dat in deze Atlantische stellingen God en het beleven van God de enig kenbare normen zijn. Toch, moeten wij een oplossing vinden om ook ons eigen stoffelijk beleven, wanneer wij in de stof zijn, ons geestelijk beleven, wanneer wij in de geest zijn, daarbij te verwerken. Dat moet daarin verwerkt worden. Hoe kunnen wij dat nu doen? Het antwoord vinden wij veel later. En wel eigenaardig genoeg in een van de Keltische geschriften, de weinige Keltische geschriften, die er bestaan hebben. Hier zegt een van de erfgenamen van Atlantisch magisch recht; "Gij, die leeft met schijnvormen, gij zult in schijnvormen omkomen. Doch gij, die tracht te leven met het rechte, de erkenning van het Goddelijke, gij zult begrijpen, dat al het uiterlijke slechts een rituele weergave is van de innerlijke waarde." Het is daarom, dat gij zult zeggen; "Dat wat ik ben, is de wereld. Dat wat de wereld is voor mij, ben ik zelve in mijzelf. Hoe meer ik deze beide met elkaar vereenzelvig, hoe meer ik erken, wat God betekent in mijn eigen bestaan."

Het belangrijke punt - ook voor ons denken op deze morgen, mijn lieve vrienden - is dan ook dit; Wat de wereld tegenover ons is, dat zijn wijzelf. Datgene, wat wij in de wereld zien, erkennen wij als deel van ons eigen "ik". Indien wij in de wereld onder alle uiterlijkheden, onder alle strijd steeds weer kunnen aanvoelen een goddelijke liefde, die het hele Al in stand houdt en voortgeleidt, dan word en wij ons bewust van God, zoals Hij in onszelf leeft. En God leeft in ons in een onvoorstelbare intensiteit. Er is niets, wat onmogelijk is, wanneer je als mens, als geest je eenmaal bewust wordt van de God, Die in je leeft.

Het is misschien eigenlijk wel een klein beetje komiek, dat wij zo bekrompen en zo kleinzielig leven, terwijl zo'n grote kracht voor ons openstaat. Maar wij weten nu eenmaal niet beter, dan dat dit leven of deze sfeer onze werkelijkheid is. Zolang wij blijven zeggen, dat de sfeer en de wereld op zichzelf werkelijk zijn, zullen wij slaven zijn van het noodlot. Wij kunnen daar niet veel tegen doen. Maar op het ogenblik, dat wij ons realiseren, dat deze levens zelve, deze hele wereld en al wat wij erkennen God is, een deel van God, kunnen wij door het Goddelijke daarin te aanvaarden voor onszelf komen tot een beleving, die veel verder gaat dan één wereld of één sfeer. Ja, nog wonderlijker zelfs: onze wereld zal zich aanpassen aan ons begrip van God. En hoe juist ons beeld van God is, hoe harmonischer ons bestaan en onze wereld zal worden.

En als ik nog eenmaal terug mag grijpen naar een oude Atlantische waarheid; "Zij, die de namen der goden noemen, zij beperken God in de uitdrukking van hun wezen. Zij, die een beeld scheppen van Gods naam, bevestigen de onevenwichtigheid van hun eigen wezen. Slechts zij, die in alles God zien, geen vast beeld van Hem kennende, doch aanvaardende Hem in alle verschijnselen en vormen, zullen komen tot een waar beleven van Zijn bestaan."

En dan voegt daar een of andere - misschien een heel klein tikje cynische - commentator aan toe; "Want in de mensen leven vele goden en elke god is de mens, slechter dan de mens zelve, machtiger dan de mens kan zijn in eigen denken en daarom juist het beeld van de verwording, waaraan hijzelf onderdanig is." Ik vermoed, dat deze laatste schrijver hiermee bedoeld heeft op de goden, waarmee de zwartmagiërs werken. Maar ook zonder dat - mijne lieve vrienden - is dit voor ons toch wel degelijk een begrijpelijk punt. Hoe sterker onze voorstelling van God werkt, hoe beperkter wij God ook gaan zien en hoe meer deze God in onvolmaaktheid wordt een verstoring van onze mogelijkheden en evenwicht. Hoe meer wij God maken tot een wezen gelijk aan onszelf, sprekende de wetten, waaraan wij innerlijk geloven of willen geloven; sprekende voor ons de leefregels en gedragsregels; ons opleggende de denkwijzen en de leer, hoe onevenwichtiger ons eigen bestaan wordt; hoe groter de verstoringen, die wijzelf brengen in onze omgeving en hoe wreder het lot, dat de wereld ons oplegt. Hoe intenser wij in alle dingen echter God erkennen, hoe groter de vreugde van het

leven, hoe werkelijker het bestaan, hoe oneindiger de horizon, waarin wij alle leven en beleven steeds weer kunnen beschouwen.

De wereld is groot, wanneer wij kunnen zien. Wanneer zij klein wordt, is het onze kleinheid, niet die van de Schepper, die dit tot stand heeft gebracht. Misschien wilt U daarover nog een keer nadenken. Dan geef ik het woord over aan de volgende spreker. Ik heb in ieder geval geprobeerd in verkorte vorm, wat ik voor U voor heden had voorbereid, ook te brengen. Ik dank U natuurlijk voor Uw aandacht en ik wens U een echt zegenrijke zondag toe.

o-o-o-o-o

Vrienden.

We hebben natuurlijk enig tijdverlies te boeken gehad, maar dat neemt niet weg, dat ik dan persoonlijk toch ook nog weer graag Uw aandacht zou willen vragen voor enkele verschijnselen van harmonie in de kosmos. Achter alle abstracte leerstellingen vinden we toch ook wel weer een werkelijkheid terug, die voor ons voortdurend bestaat. Misschien dat ik die wel het best zo kan uitbeelden;

Wanneer je een ogenblik liefhebt, zozeer dat je jezelf offert omentwille van die liefde, wordt die liefde tot een groot geluk. Zo echter je liefde een recht zal inhouden en een eis op wederliefde, wordt het een ban, een vloek, die je verdrijft uit het paradijs. Wanneer je de wereld geniet in storm en regen zowel als in zonneschijn, is ze gevuld met onvoorstelbare schoonheid. Op het ogenblik dat je eisen stelt, dat het weer nu juist mooi of nu juist lelijk moet zijn, is de wereld voortdurend met dreigingen gevuld en gaat de schoonheid teloor in de onbeheersbare verschijnselen der natuur. Wanneer wij alleen vragen naar de bloemen in onze tuin en niet naar het leven der gewassen, dan komt het onkruid soms om giftig snel onze vreugde in het geselecteerde gewas te vernietigen. Maar zien wij de groeizaamheid als een vreugde in het geheel, dan wordt ons het wieden tot een vreugdige taak. Want waar het onkruid groeit en bloeit, daar zal ook de bloem groeien en bloeien..

Ons hele bestaan, ons hele leven is over het algemeen in menselijke beelden ingedeeld. We hebben nu eenmaal geleerd om de mensen en het menszijn als het enige doel van het leven te beschouwen. We trekken onze wegen door de grote steden heen. We vluchten voor een ogenblik misschien in de vrijere natuur om daar te arbeiden of een vakantie door te brengen. We vergeten daarbij hoeveel andere en grotere vormen er zijn in de natuur, die meer waard zijn zelfs dan wij, die belangrijker kunnen zijn dan wij. "Een dier" - zo zeggen wij - "is maar een dier en een mens is toch een mens. En wat geeft het of een plant vernietigd wordt of neergetrapt. Het is zo onbelangrijk. Dit leven voelt het toch niet." Alles beziende van uit een menselijk standpunt, zijn we in staat om de hele natuur te vernietigen en onszelven als weeskinderen achter te laten op een kale wereld vol van tikkende machines.

Wanneer we echter God leren kennen en Gods liefde in alle dingen, dan wordt de wereld anders. Weet U, God spreekt in het ruisen van de zee. En soms lijkt die wreed, wanneer de zee opzweept, zodat ze met grote happen het zand wegrukt uit de duinen als een verscheurend dier, dat het land zou willen overvallen, Wanneer we dan door de grootsheid worden geboeid, vergeten we maar al te vaak, dat zelfs dit getuigenis is van goddelijke liefde. Want wat kan er groter zijn dan een liefde Gods, die in de voortdurende verandering de voortdurende groei en de voortdurende bewustwording garandeert; die in de voortdurende strijd juist de waarde van het leven hercreëert te allen tijde.

Zoals het ons gaat mens tegenover mens in een liefde, die alles geven wil, niets vragende, zo gaat het ons tegenover God, wanneer we Hem en Zijn schepping accepteren in de volheid van ons hart. Wanneer Hij spreekt tot ons in Zijn liefde als het licht van de zon, strelend een ogenblik, de aarde makend tot een spel van helle kleuren, wanneer Hij tot ons spreekt door het ruisen van de regen, de wind, die in de bomen speelt, ons tonende de kleinheid, waarin Zijn grote liefde zich openbaart, ons drenkend en doordesemend, zodat de aarde nieuw en fris wordt en het leven opnieuw bloesem zal dragen, nieuwe vreugde, dan is het leven een voortdurende aaneenschakeling in alle sferen en werelden voortgaande, een intense vreugde.

Hebt ge de regendruppels wel eens zien vallen op de uitgedroogde aarde? Eerst kleine bollen licht besmet met stof, een ogenblik liggend daar, alsof de aarde nog niet geloven kan, dat haar een zegen gegeven wordt. Dan het dorstig drinken. Het stof, dat van de bladeren wordt

gewassen. En de dieren, die een ogenblik na de droogte in werkelijke blijheid zich te midden van het stromend water begeven. De vogels, die verenschuddend en kopdraaiend klaarzitten om in de frisse lucht onmiddellijk op te stijgen. De wereld is herboren. In de afwisselingen van zonlicht en regen heeft God ons de wereld geschapen. Deze beide zijn noodzakelijk voor het leven. Zo is het ook in onze ziel. God geeft ons soms het felle licht van Zijn genade. Het schroeit ons haast, wanneer wij in de warme genegenheid van een voortdurend slagen voortgaan. De gevoelens verdorren en de wereld wordt langzaam maar zeker overzaaid met een zekere spleen, een verveling zonder einde. En juist wanneer we dreigen in deze verveling onder te gaan en het leven te zien als alleen maar een spel met opeenvolgende reeksen van genoegens en verveling, dan komt de smart.

Smart als een regen, die neervalt op de uitgedroogde aarde. Eerst geloof je het haast niet. De mislukkingen en het leed worden apart genomen en beschouwd als een wonder. Dan plotseling roert er iets ín je. Tranen, jaren reeds gedroogd, bevochtigen weer het oog. Gevoelens, lang vergeten, herleven. Verwachtingen en herinneringen tezamen trekken op in een eindeloze stoet, verfrissende a.h.w. alles, wat je kunt volbrengen en alles wat je kunt beleven. Zelfs in de diepste bitterheid van menselijk leed ligt goddelijke liefde.

Eerst door leed en vreugd tegenover elkaar te stellen kunnen we verdergaan. Meer bereiken dan anders. Indien we alleen maar Gods vreugde zouden kennen aan een volmaaktheid, wat zouden we leren, wat zouden we zijn, hoe zouden we nog leven. We zouden zijn geworden tot versteende stukken rots, in een vreemde vorm geslepen door de goddelijke wind, staande ergens in een woestijn zonder zin, niet wetende waarom of wat. Spot misschien. Een schuilplaats voor het kruipend gedierte. Maar juist door de tegenstellingen levende. Vreugd en leed, zonneschijn en regen, zij maken het leven tezamen uit, ze geven het zijn inhoud, zijn lach en zijn vreugde. Gods liefde is zo onmetelijk, dat Hij liever de klacht draagt van de mens, die Hem toeroept: "God, je bent wreed," dan dat Hij ons iets zou ontnemen van wat nodig is om te leven. Wanneer je dit beseft, wanneer je vertrouwen kunt in die goddelijke liefde, die boven alle dingen gaat, deze genegenheid, die als een wet is uitgedrukt, die wordt gediend door ongetelde geesten in ongetelde werelden, wanneer je die goddelijke liefde beseft als iets, wat uitreikt in wereld en sfeer te allen tijde naar je eigen wezen vooral, omdat God daarin voor jou kenbaar wordt en Zich openbaart, wat kun je dan anders doen, dan vreugdig aanvaarden wat de Schepper geeft?

Zelfs wanneer de dood de wijnpers treedt en bloed stroomt over de wereld, dan is het Gods liefde. Niet demonische haat, die dit toelaat of tot stand brengt. Want geen geest der vernietiging kan ook maar één haar krenken bij een mens of dier, wanneer niet de goddelijke wil het toelaat, dat juist door de tegenstellingen, door de flagrante strijd, ja, zelfs het losbarsten van de haat, het leven zich a.h.w. reinigt.

De vloed van haat, die over de mensen wegtrekt, is maar al te vaak als een onweerstorm. Fel en dreigend met rommelen en flitsen, die neerslaan, verteren en vuur ontsteken. Een zware regen, die loodzwaar alles geselt, wat zich over de oppervlakte der aarde beweegt. Maar ook een storm, die de aarde herademd achterlaat. Een lucht, die een frisse geur heeft gewonnen. Hernieuwing. Waarom zelfs de vogels vreugdig zingen. Met omdat de storm voorbij is, omdat het leven hernieuwd is. Zelfs in bloeden haat hernieuwt Gods liefde de wereld - nooit de kracht der duivelen -. Als je dit kunt onthouden, wanneer je kunt begrijpen, dat deze liefde zelfs in het schijnbaar onaanvaardbare, vorm geeft aan Uw leven en bewustzijn; dat dit noodzakelijk is, wilt gij kunnen opbloeien tot een nieuw begrip en een nieuwe waarheid, opdat gij intenser kunne kennen Gods licht, dan geloof ik, dat het hele leven voor U een aaneenschakeling van vreugden zal zijn. Vreugden, die ge zelfs zult vinden in het leed. omdat ge ziet hoe Gods liefde U hier heeft bevrijd van banden, daar misschien heeft geschonken een nieuw ervaren en een nieuw gevoel, opdat Uw zelfverzekerdheid gestoord zou zijn, opdat gij nieuwe wegen zoudt kunnen gaan.

Mensen en geesten maken van zichzelf slaven. Zij leggen zich de ketenen aan van gewoonten en gedachten, die allang verdroogd en verdord zijn, omdat er geen werkelijkheid meer in berust; Het is God, Die - misschien pijnlijk soms - de ketenen verbreekt, opdat we verdergaan.

Daarom wil ik op deze morgen met zijn voor U misschien wat pessimistisch begin, zeggen; Wanhoop toch niet aan deze dingen, want God heeft U lief. Gods liefde is het, die dit toelaat. Niet Gods haat of Gods toorn. Aarzel niet in Uw eigen leven, ongeacht de tegenslag, die er

schijnbaar misschien is. God heeft U lief en God helpt U. Zijn kracht, geuit in alle dienende geesten, in alle engelen en heerscharen², die over de werelden en over het Al verbreid zijn, staat to Uwen dienste om te zorgen, dat het U goed gaat, dat ge zult kunnen leven, herademend misschien in de teleurstelling en het leed. Herlevende uit de levenloosheid, waarin een eenvormigheid van bestaan U had gedompeld.

En daarmee zullen wij dan de zaak onderbreken, vrienden. We wensen U verder een aangename, gezegende zondag en een week met vele geestelijke vruchten.